

Inque monasteriis, pluribus inque locis
 Quæ vovens Domino construxit, eique sacravit,
 Centenos in eis accumulando greges;
 Qui inter Pontifices minimus nullatenus exstat,
 Cujus doctrinæ splendet ubique jubar:
 Inter apostolicos sed lucet in axe Hierarchos:
 Per quem signa facit jam manifesta Deus,
 Illustrans oculos tetra caligine mersos,
 Et revocans nervis languida membra suis.
 Ad cuius sacrum veniunt quicumque sepulcrum,
 Cum precibus plenam percipiunt veniam.
 Quique fide pleni quærunt beneficia Christi,
 Munera quæ cupiunt cœlitus inveniunt.
 Comperit hoc nuper quidam vir nobilis Ælfelm,
 Insomnis tumbam jussus adire sacram;
 Cujus erant oculi nimio glaucomate clausi,
 Nec valuit phœbum cernere nec radium.
 Qui mox huc veniens, Sanctus mandavit ut idem
 Percepit clarum luminis intuitum,
 Et nullo ducente redit, miratur et in se
 Qualis erat veniens, qualis et hinc rediens.
 Sic etiam quædam nimis infirmata puella,
 Ducitur ad tumulum matre gemente sacrum.
 Protinus obdormit vigilans sanissima surgit,
 Incolumisque domum cum genetrice redit.
 Talia quid mirum rutilant quod signa per illum,
 Et quod post mortem clarus in æthre micat?
 Cujus vita fuit virtutibus undique plena:
 Qui jugiter studuit corde placere Deo;

A Temporibusque suis clara atque exempla futuris
 Præbuit, altithronum semper amando Deum,
 Multiplici júbilo gaudens feliciter: unde
 Exsultat Christi nobilis Ecclesia.
 Est quoniam Dominus mirabilis et metuendus,
 Qui facit in sanctis signa stupenda suis.
 Sunt alii plures etiam hinc atque inde locati,
 De quibus est scriptum quod canit Ecclesia:
 Corpora Sanctorum sunt hic in pace sepulta,
 Et vivunt eorum nomina in æternum.
 Quorum facta sequens et dicta fideliter implens,
 Sedulus injunctum perficis officium.
 Lumen apostolicum populis tua lingua ministrat,
 Et verbum Domini te reserante patet.
 Pauperibus victum, nudis largiris amictum,
 B Dividis et miseris munera larga pius:
 Ut commissa tibi duplicata talenta reportans,
 Introeas Domini gaudia vera tui.
 Sascipe, quæso, tibi quæ defero munera patri,
 Atque ea quæ meritis debita solvo tuis.
 Hæc tibi vita diu rogo prospera cuncta ministret,
 Luxquæ futura tibi prosperiora ferat,
 Hæc Domino multos solvas pia vota per annos,
 Ut tibi commissæ multiplicentur oves.
 Et subeas regnum grege te comitante superbum
 Cum sanctis semper lætus in arce poli.
 Quod tibi concedat qui cuncta elementa gubernat.
 Unus ubique potens in Trinitate Deus. Amen.

ANNO DOMINI DCCCLXXXIII.

WIDUKINDUS

MONACHUS CORBEIENSIS.

NOTITIA HISTORICA IN WIDUKINDUM.

(Fabric. Bibl. med. et inf. Lat.)

WIDUKINDUS, alias *Widukindus*, patria Saxo, monachus *Corbeiensis*; discendi causa monasterium Hirsau-
 giense adiit, post ad Corbeienses rediit, ibique scholis præfuit. Magnoaldus Ziegelbaur in *Conspectu rei*
litterariæ ord. S. Benedicti part. 1, p. 99. Scripsit circa an. 980 *De rebus Saxonum gestis* libros III, editos
 primum inter *Scriptores Germanicos Hervagii*, Basil. 1552, fol., postea Reinero Reineccio, Erf. 1580 fol.
 ab Henrico Meibomio seniore, Erf., 1621, fol. cum adnotationibus quas nepos *Scriptorum Germanicorum*
Collectionis tom. I repetiit. Tandem Leibnitius *Summam Capitum Witichindi ex codice antiquo Casinensi*
 inseruit tomo I *S. R. Brunsvicensium* p. 208 sequuntur, ibidem p. 211 variæ lectiones ex codice archivi
 Dresdensis, et p. 221 codicis Casinensis. Poetica ejus, teste Sigeberto c. 129, sunt *Passio Theclæ virginis*
 et *Vita Pauli Eremitæ*, quæ prosam habuit admistam: utramque opus nondum typis est editum. Adde Ly-
 seri *Historiam poetarum mediæ ævi* p. 283, 284; Paulinum *De viris illustribus Corbeix Saxonix*, p. 96.